

EMLÉKEZÉS

UJKÉRY CSABA

Papp Árpád emlékére

Ha szívünkhöz közelállótól kell búcsúzni, nehéz megtalálni a mértéktartó szakakat, mert úgy érzi az ember, hogy kevés az, amit el tud mondani.

A Berzsényi Irodalmi és Művészeti Társaság ügyvezető elnöke és a Somogy Irodalmi és Művészeti folyóirat felelős kiadójaként szólhatok. Mégsem azok az adatok tolakodnak elő elsőként gondolataimban, hogy mily jelese volt Papp Árpád a Somogy irodalmi életének. Holott mandátumom erre szól, elmondani, hogy költő, műfordító, irodalomtörténész, tanár, poeta doctus, az antik kultúra tudósa volt.

A Berzsényi Társaság 1985-ös alapító tagjaként, egy időben a Somogy folyóirat szerkesztőjeként, sokat tett a nagyhírű, immár 105 éves társaságért. Munkássága nemcsak Somogy mezsgyéin túl volt ismert, országhatárokon is átívelt. Az athéni egyetem vendégtanára, az irodalomtudományok kandidátusa, 1990-ben Görögországban az év legjobb műfordítója címet is kiérdemelte.

Engedtetsek idézni tőle, miként emlékezett indulására, 1956 meghatározó élményére: „Nem volt könnyű elindulnom szellemi és valóságos utazások nyomdokain. Hiosz, Málta, Szicília... Fényes szalonokban, fogadó termekben nekem, akit Molotov-koktél-partikra szólított röpcédulákon a Szabadság... aki negyven évvel ezelőtt végtelenített gyászszalagot fűztem írógépembe...”

Ars Poétikájaként idézhető: „Hittem, hogy a költészet: vakotás, gyermekkori vásárfia tükröm, melyet szívem fölött dugdosva át kellett mentenem minden országos házkutatáson, nem arra való, hogy káprázatával segítse hazai vagy nemzetközi csalók bűvészmutatványait, hanem olykor már halottnak hitt népem szája elé tartottam: Bepárasodik-e?”

Méltatták őt, és méltatni fogják. Kötetei, a *Metszéspontok*, *Ezer arc egy álarc mögött*, *Hazai tükörcserepek*, *Írógép végtelenített gyászszalaggal*, *Ol-tár csillagokig*, nemzedékről nemzedékre adják tovább gondolatait.

Papp Árpád a megalkuvás nélküli, petőfis lobogású művész volt. Örökös nyugtalansággal, tán kalandvággyal is. Hisz Somogyból minduntalan az antik világba vágott. A dunántúli Odesszeusz bejárta a szellemi felfedező utakat és hazatérve háza népét, hazáját idegenek hatalmában találta. Ezért küzdött minden szavával és sorával, a Szabadságért. De Papp Árpádnak volt egy másik arca is: a hamiskás mosolyú, jó humorú, baráti, aki szívesen osztotta meg maga termelte badacsonyi borát mindazokkal, akik közel álltak hozzá. Számomra ez a kép is árnyalja az izzó lelkiületű filosz, a plebejus professzor, a szókimondó irodalmi néptribun alakját.

Keskeny ösvény vezet a Parnasszusra. Kijárt nyomon halad. Somogyból tekintélyes asztaltársaság várja. Ismételten kevesebben lettünk. A Berzsényi Irodalmi és Művészeti Társaság, a Somogy folyóirat megőrzi emlékét.

Fohászainkat meghallgatva, a Mindenható fogadja őt kegyelmébe.

(Elhangzott a kaposvári református imabázban.)